

Birkaç ay önce *artık imkanın olduğuna göre, istediğin gibi bir yerde, eşya tasallutundan uzakta yaşayabilirsin* dedim kendime. Kendim gülümsedim kendime.

Eşya musallatlığı 2003'teki ilk evlilikten beri yakamı bırakmadı. Tahminim musallaya kadar da bırakmayacağı yönündeydi.

Ben boşlukların insanıyım. Ev olacak ama içi boş olacak, yerde iki minder olsa yetecek mesela, bir şeyleri *kakışlayarak* geçilmeyecek oturmaya, önümüz arkamız sağımız solumuz eşya olmayacak. Bil-hassa çocuklar varken bundan uzak kalmak mümkün değil, çünkü malum, çocuk milleti *minimalizm-den* pek anlamıyor, kızıma her gün oyuncak alsam, günde iki defa almamı ister herhalde.

Yine de *ebedi talihsizlikten* edindiğim bir imkan olarak, *ah, artık istediğim gibi, basit bir evde, yer yatağında uyuyabilirim* diye geçirdim içimden. Allah var, heyecan duyduğum bile oldu.

Deniz gören bir ev, balkonu olsun veya çatı katı olsun, bir odası, bir banyosu, bir de mutfakı olsa yeter. İçinde bir yer yatağı, bir masa, masanın üstünde bir bilgisayar. İnternet olmasın, çalıştığım yerlerde yeterince var, hatta, şarjı iyi olan bir telefonum olacaksa, elektrik de olmasın.

Yemek için bir blender yeter. Meyve ve sebze püresi yapıyorum kendime, değişik değişik kokteyller. Bir de dolap, bütün kıyafetlerin sayısı olduğu. Çamaşır makinesi istemiyorum, bulaşık makinesi istemiyorum, televizyon ve sair zaman öldürücü cihazları istemiyorum. Oturmak için bir iki minder, masada çalışmak için de bir sandalye. Bir de balkona, belki.

Çocuklar varken böyle bir *hayali kurmak* bile mümkün değildi. Artık bu hayali kurabilecek kadar, en azından, onlardan ayrı yaşayabiliyorum.

Yine de bir zamandır, ilk hayal ettiğimde *Mudanya denizi* diye düşündüğüm bu *deniz manzarasının* belki Estonya'da, Malta'da veya Edinburgh'un banliyölerinde olması ihtimalinin de kuvvetli olduğunu farkettim. Kimsenin eşyasını saymadığım bir dünya, basit bir dünya, her biri bir *borç* haline gelen, *bakım isteyen, temizlik isteyen* bir takım fazlalıklardan uzak kaldığım bir dünya.

Bir yanım bunun mümkün olabileceğini söylüyor. Yeterince kuvvetli bir *hayır* ile mümkün. Boş bir odada, yere serili ince bir yatağın bana ilham ettiği sakinlik. Bu sakinliği özlüyorum ama bilmiyorum artık, kader ne gösterecek.